RASPOETIN

RUSSISCHE ONTHULLINGEN door Herman Theodor von Zancka. Geautoriseerde vertaling van Mevrouw D. Logeman—Van der Willigen

(Vervolg.)

Ik had bepaald medelijden met den jongen dwaashoofd, die mij bovendien op een avond in beschonken toestand vijfhonderd roebels gaf, die ik behield, omdat een man als hij het in zijn hoofd had kunnen krijgen om mij 'n schop te geven, als ik hem de beleediging aandeed om ze hem terug te willen geven. Hij zag er altijd slecht uit en had zeker in een heel jaar geen nacht fatsoenlijk geslapen.

Het regiment, waartoe hij behoorde, was berucht voor het drinken. Er werd zoo ongelooflijk veel gedronken, — vooral fransche champagne — dat het vooral de aandacht trok en ook den keizer ter oore kwam.

De czaar die zelf in alle opzichten uiterst matig is, ergerde er zich zeer over, vooral omdat het blijken zou dat al de officieren in geval van oorlog volkomen onbruikbaar zouden zijn. Op manœuvres waren er reeds groote schandalen gebeurd, toen de officieren hun regiment niet bij elkaar konden houden, dat door de tegenstrijdige commando's als een kudde schapen in het rond sprong.

Om hierin verbetering te brengen benoemde de czaar vorst Orlov als chef van het regiment. Vorst Orlov was een schitterende edelman, een uitstekend militair, een nobel mensch, in alle opzichten hoogst beschaafd. Het is bekend dat vooral de keizerin op zijn benoeming had aangedrongen, daar zij immers toonen moest dat zij prijs stelde op goede zeden en een matige levenswijze. Het was bekend dat vorst Orlov nauwelijks een glas wijn aanraakte en een gezworen vijand der dronkenschap was.

Vorst Orlov kwam en werd met open armen ontvangen door het regiment, dat zijn nieuwen chef heel zeker geen zure gezichten vertoonde.

Het resultaat van de benoeming van vorst Orlov bleek reeds na een jaar. Toen was vorst Orlov n.l. een volmaakte drinker geworden en dronk heel het regiment erger dan ooit.

Zoo gaat het dikwijls met de drankbestrijding in Rusland.

Tot dit regiment behoorde, zooals wij zeiden, ook de jonge vorst D—v. en hij deed de tradities van het regiment eer aan.

Over dit regiment sprekende, moet ik even een geschiedenis vertellen die er nauw mee in verband staat. Een paar jaar nadat vorst Orlov chef van het regiment geworden was, stierf hij ten gevolge van een ziekte, die hij aan zijn dronkenschap te danken had. De keizerin trok zich den dood van dien schitterenden edelman zeer aan. Zij woonde zijn begrafenis bij, waar zij een diepe ontroering aan den dag legde, en zij ging dikwijls naar het graf om er te bidden. Dit is de reden geweest dat er praatjes gingen over een liaison tusschen hem en haar en er wordt ook verteld dat vorst Orlov de ware vader van den tsarjevitj is.

Maar ik wil er dadelijk bijvoegen, dat ik absoluut niets van heel die kwestie afweet. Ik wil alleen maar zeggen, dat er een zeer begrijpelijke reden was voor de groote droefheid van de keizerin over den dood van den vorst, omdat zij tot zekere hoogte vond dat zij de oorzaak van zijn dood geweest was. Want als hij niet in dat slechte gezelschap gebracht was, zou hij nooit een dronkaard geworden zijn. Hij behoorde tot de weinige Russen, die geen smaak voor spirituosa hebben. Hij dronk nooit iets en hij had misschien in heel zijn leven evenveel glazen champagne gedronken als hij vingers had. Ik herinner mij zeer goed verschillende voorvallen die zich afspeelden tusschen gravin Orlov-Davidov en den jongen vorst D—v. Zij lachte hem bijna altijd uit, noemde hem eene kleine jongen en deed alles om hem van jalouzie buiten zich zelf te brengen. Hij zag soms doodsbleek en scheen verstijfd van woede als hij de kamer uitstormde en ik hem moest uitlaten.

Heel de stad sprak over deze verhouding en de chef van het regiment beval den jongen luitenant om er een einde aan te maken. De chef deed dit in zijn eigen belang, want hij zag, dat de vorst geheel ten onder zou gaan.

Hierop vroeg vorst D—v zijn ontslag en kreeg verlof. Nu kon hij zich meer aan de gravin wijden, en hij ontdekte al heel gauw dat hij een rival had. Die rival was een zekere ritmeester Narysjkin, ook uit den dienst ontslagen, maar een uitstekend sportsman, in Petersburg bekend, en een onverbeterlijke speler. De gravin gaf om geen van beiden iets, maar amuseerde zich met hen tegen elkaar op te hitsen. Op zekeren avond toen ritmeester Narysjkin op bezoek bij de gravin was, kwam vorst D—v ook. Ik zeide dat de gravin niet thuis was, maar hij duwde mij op zij en stoof den salon in. Wat daar gebeurde is niet gemakkelijk te zeggen, maar het is zeker dat het er stormachtig toegegaan is. Volgens het dienstpersoneel; — de kamenier van de gravin strooide het rond, — zou de gravin hun schertsend aangemaand hebben om te duelleeren, zooals er vroeger om de gunsten van een vrouw geduelleerd werd. Vermoedelijk zeide zij het alleen maar uit de grap om den onaangenamen toon te smoren, die er dadelijk werd aangeslagen, maar het slot was dat ritmeester Narysjkin vorst D—v. uitdaagde. Zonder acht te geven op de smeekbeden der gravin, begaven beide heeren zich op weg. Ik heb zelden twee mannen elkaar zulke blikken zien toewerpen.

Nadat zij de woning der gravin verlaten hadden, moet er het volgende tusschen hen gepasseerd zijn, wat voor het gevecht later aan den dag gekomen is.

„U kunt het wapen kiezen," zeide ritmeester Narysjkin tegen den vorst. „Morgen vroeg verwacht ik uw getuigen. Ik ben bereid om met ieder wapen te strijden dat u kiest."

„Morgen," zeide de vorst, die als gewoonlijk zeer opgewonden was door de champagne, „morgen is wel wat laat. Ik zou die zaak liefst dadelijk beslissen."

„Zooals u wilt. Maar waar halen we de secondanten vandaan? Misschien kunnen wij naar uw regiment telefoneeren, dan zal ik mijn getuigen elders zoeken. Een paar vrienden van me, zijn van avond in Astoria."

„We hebben zooveel omslag niet noodig. Ik heb een ander voorstel. We gaan naar de speelclub en laten de kaarten beslissen. Die verliest blijft op het slagveld. Ik heb een revolver bij mij."

„Ik ben bereid," zeide de ritmeester.

De beide heeren gingen naar een van de vele speelhuizen in Petersburg, de naam stond niet in de krant vermeld, want deze speelhuizen werken in het geheim en gedijen onder de royaal betaalde bescherming der politie. Daar bestelden zij een flesch champagne en een spel kaarten en conditionneerden dat zij alleen gelaten zouden worden.

Een uur lang speelden zij een zeker hasardspel en het resultaat bleef niet uit.

Vorst D—v nam na een uur een rijtuig, reed dadelijk naar huis, schreef een brief aan de gravin en schoot zich daarop voor het hoofd.

De naam der gravin werd in de kranten natuurlijk niet vermeld, maar verder was er eigenlijk niets verzwegen. Ritmeester Narysjkin vertrok naar het buitenland en kwam in Monte Carlo terecht, waar hij een tijdlang een bekend figuur was, maar ten slotte het lot van alle spelers deelde en alles verloor wat hij bezat. Daarna zwierf hij een tijdlang verloopen rond en leerde rijke landgenooten hoe zij hun geld het snelst konden kwijt raken. Op zekeren dag was hij verdwenen en nadien heeft niemand hem ooit meer gezien. Waarschijnlijk heeft er ook nooit meer iemand naar hem gevraagd. Gravin Orlov-Davidov zeker wel het allerminst.

Een tijdlang liep er ook het gerucht dat ritmeester Narysjkin, die speler van beroep was, valsch gespeeld had bij het Amerikaansche duel, en iemand die zijn bleek, vertrokken gezicht gezien heeft met de onrustig dwalende oogen, kan het best gelooven. Hij zag er uit als het kwade geweten in eigen persoon.

Petersburg hield zich lang met dit schandaal bezig en het was dan ook boeiend genoeg. Zelfs de vriendelijke, bescheiden graaf Orlov-Davidov kwam te hooren, waarvan men zijn vrouw beschuldigde, en hij moet er ernstig over gedacht hebben om zijn goeden naam te beschermen en een scheiding aan te vragen. Misschien was er wel een wantrouwen in hem opgekomen of de geestverschijningen die hem mededeelden dat zijn eerste vrouw hem ontrouw was wel de waarheid hadden gesproken. Hoe ook er scheen zich een onweder boven het hoofd der gravin te verzamelen. Toen sloeg zij haar grooten slag, die goed bedacht en uitstekend gevonden was, maar toch niet uit te voeren bleek. Dat geniale idee was de oorzaak van haar val.

Zij kwam n.l. op de onzalige gedachte om hetzelfde waagstuk te volvoeren als koningin Draga van Servië die haar man inbeeldde, dat hij vader worden zou.

In dit vooruitzicht kon graaf Orlov-Davidov zijn vrouw natuurlijk niet aan kant zetten. Hij vergat alles wat er gebeurd was, en bewees haar de grootste teederheid. De gravin vertrok naar buiten; zij was een tijdlang geheel uit Petersburg weg, wat zeker wel het wijste was, terwijl het schandaaltje nog versch in ieders geheugen lag. Ondertusschen deed haar kamenier alle mogelijke moeite om een zuigeling in handen te krijgen dat den vader op den bepaalden tijd gelukkig zou maken. Alles was afgesproken en kant en klaar. De kamenier had met de directrice van een kraamvrouwenkliniek onderhandeld, die haar een gezonden jongen zou verschaffen van een moeder die het kind gaarne wilde afstaan omdat zij het niet kon opvoeden, of om een andere reden.

De kamenier was echter onvoorzichtig genoeg om de directrice zoowel als de aanstaande moeder een groote som geld aan te bieden. Maar om een moeder te helpen om van de zorgen van haar kind af te komen, behoeft men in gewone gevallen geen groote sommen te betalen, eerder in het geheel niets. Het wekte dus het wantrouwen van de directrice op, dat men verscheidene duizenden roebels aanbood. Zij bespionneerde de kamenier en kwam er zoo langzamerhand achter welke dame er bereid was om zooveel geld te betalen.

Zij nam het geld in ontvangst en ging daarop naar den graaf om hem alles te vertellen en nog meer te krijgen.

Daarmee viel het prachtig uitgedachte plan in duigen, en was de carrière van de gravin in de Petersburgsche aristocratie ten einde.

Arme vrouw! Ik kan niet anders dan haar beklagen. Zij had dapper gestreden om in een stand te komen, waar zij eigenlijk niet thuis hoorde, en was er in geslaagd. Maar zij was niet verstandig genoeg geweest om er in te kunnen blijven. Zij was door dien waanzin aangegrepen, die vóór haar zooveel andere en grootere geesten ten val gebracht had, n.l. door den grootheidswaanzin.

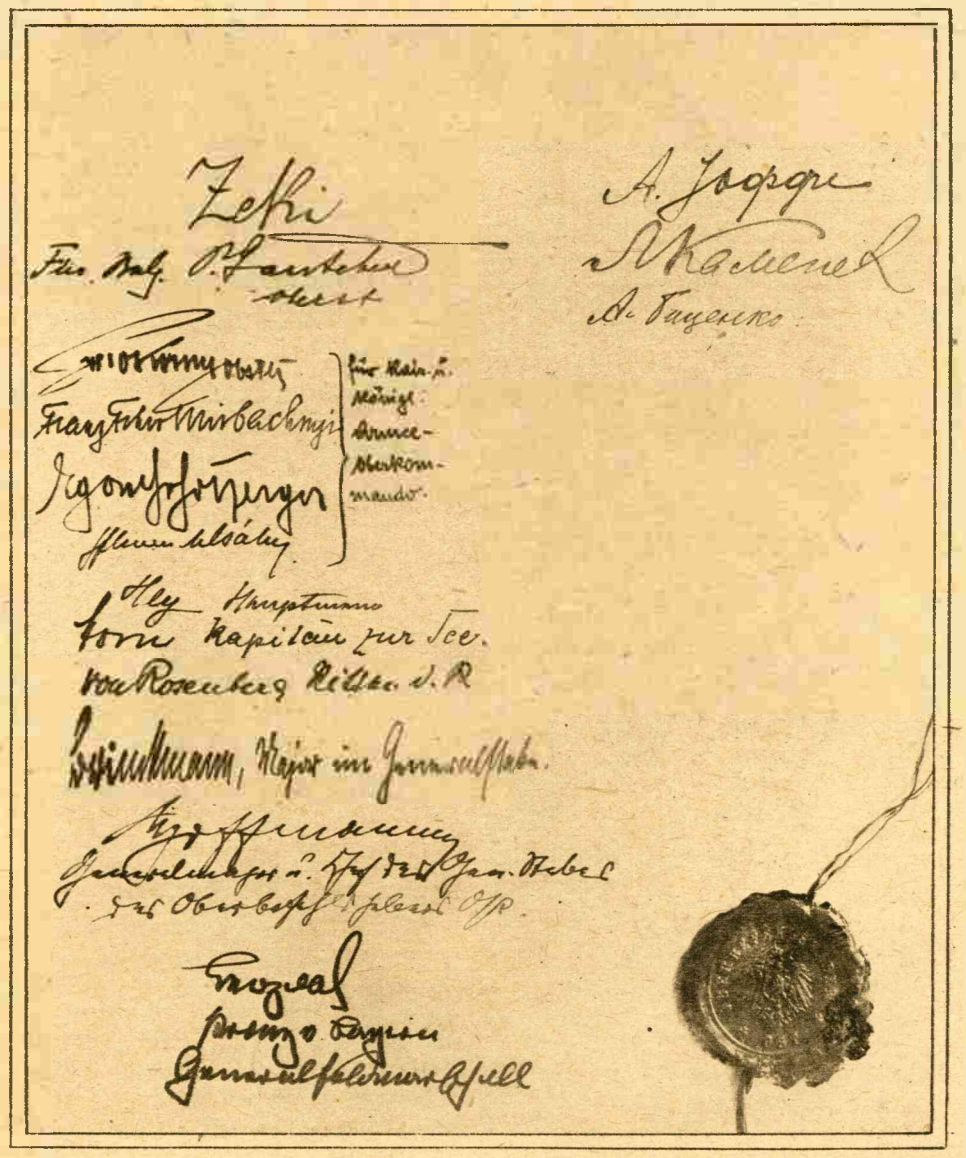

EEN HISTORISCH DOCUMENT.

Zoo juist ontvangen wij van onzen correspondent bovenstaande foto, die wij met recht een historisch document noemden. Het is n.l. een fotografische opname van het slot van het wapenstilstandsverdrag, dat tusschen Rusland en de Centralen te Brest-Litowsk is gesloten. Men ziet er de handteekeningen op van alle gevolmachtigden der onderhandelende partijen.

TWAALFDE HOOFDSTUK.

Wie voelde niet aan de lucht dat een andere groote catastrofe zou losbarsten, gedurende den korten tijd die verliep tusschen den tweeden Balkan-oorlog en den zomer van 1914?

De oorlogsgezinden in Rusland waren er toen niet in geslaagd om de groote hel te openen, en de beide Balkan-oorlogen verliepen zonder in meer te ontaarden dan in een locaal conflict. Maar het onweer trok zoo langzamerhand samen. Dat het onder den Balkan-oorlog niet reeds losbarstte, is heel zeker niet aan Rusland te danken. De onverantwoordelijke invloedrijke partijen, die alleen macht hebben, maar geen ministrieele verantwoordelijkheid, of liever gezegd in het geheel geen verantwoordelijkheid, deden wat zij konden en zij waren er reeds in geslaagd om den czaar zoo angstig te maken, dat hij wel zou toegeven.

Die partijen hadden groote plannen met Turkije, niet minder met Oostenrijk en de Scandinavische landen, vooral Noorwegen. Zweden is alleen van beteekenis voor Rusland, omdat het in den weg ligt voor het bereiken der Noorsche havens.

(Wordt vervolgd)